

Drugi najvišji vulkan Indonezije

Vzpon na Rinjani

Besedilo: Tone Golnar

Zadnja leta se med poletnimi počitnicami z družino podajamo v različne predele Evrope in sveta. Pri tem se vsakokrat povzpnamo tudi na kak zanimiv hrib ali goro. Za cilj lanskoletnega potovanja smo izbrali otok Bali in sosednji otok Lombok v daljni Indoneziji. Oba sta zelo hribovita in posejana z vulkani. Najvišja vulkana na otokih celo presegata 3000 metrov.

Lombok, slikoviti сосед razvpitega Balijsa

Za začetek našega obiska smo se odločili za Lombok, ki je velik za četrtino Slovenije. Prebivalci so večinoma muslimani, ki so vero prevzeli s prihodom arabskih trgovcev v 15. stoletju. Otok je znan po lepih plažah in nasploh po privlačni naravi. Velik del je hribovit, najvišji vrh – vulkan Rinjani – pa je visok kar 3726 metrov. Je tretji najvišji vrh Indonezije in drugi najvišji vulkan. Kot najvišji izrastek pogorja ni več aktiven; delujoč je le njegov osrednji del v kalderi Gunung Barujari, saj se iz njega občasno še kadi, kdaj pa kdaj tudi izbruhne. Zadnji večji izbruh, ki je pokrajino posipal s pepelom, med domačini pa povzročil nemir, je bil leta 1995. Erupcije so se dogajale tudi leta 2009 in 2010, ko je bilo območje za nekaj časa zaprto za obiskovalce. Sredi ogromnega kraterja je tudi veliko jezero, mestoma globoko do 200 metrov.

Območje vulkana, ki je od leta 2008 proglašeno za narodni park, privlači

množice turistov. Vstop je dovoljen le organiziranim skupinam v spremstvu vodnika. Dvodnevne ali tudi daljše aranžmaje za vzpon na vrh ali samo za trekking do jezera ponujajo turistične agencije v vseh krajih po otoku. Cene so različne in odvisne od vrste uslug, ki jih nudijo med vzponom. Te se razlikujejo predvsem v udobju, kot so na primer stoli in mize med obroki hrane.

Dan pred odhodom smo se na agenciji v obmorskem kraju Senggigi dogovorili o vseh podrobnostih aranžmaja. Naslednje jutro navsezgodaj so po nas prišli z večjim osebnim avtom. Imeli smo tri spremljevalce. Eden od njih, Abdul, je bil hkrati vodnik, nosač in kuhar. Po treh urah vožnje po sicer asfaltirani, a zelo luknjasti in ovinkasti cesti smo prišli do vstopa v park oziroma do trekking centra v vasi Senaru, kjer smo imeli zajtrk. Od tam vodi najbližja pot do jezera znotraj kraterja. Za najhitrejši dostop na vrh gore pa smo se morali peljati še naprej do vasi

Sembalun Bumbung. Vozili smo se še dobro uro, da smo prišli do izhodišča na nadmorski višini okoli 900 metrov, kjer smo se morali najprej vpisati v knjigo obiskovalcev na recepciji parka.

Vzpon do jezera v kraterju

Nato smo se podali na pot. Sprva smo hodili po obdelanih poljih na robu vasi, nato pa nas je steza vodila čez vedno bolj strma travnata pobočja. Kmalu smo dosegli pas gozda, ki pa se je prekmalu končal. Vsak od nas je nosil osebno prtljago in vodo, nosači pa še šotore, blazine, spalne vreče in hrano. Pot je postajala zahtevnejša in zato tudi zanimivejša. Imeli smo veliko srečo z vremenom, saj je bilo skoraj ves čas našega vzpona oblačno in ne prevroče. Kaj bi nas lahko doletelo, smo spoznali že naslednji dan med sestopom, ko je bilo ob jasnem vremenu strašno vroče, tako da smo nenehno iskali senco.

Po dobrih dveh urah hoje smo prišli do mesta, določenega za prvi daljši počitek skupin in za obed. Tamse srečujejo skupine, ki se vzpenjajo, in tiste, ki se vračajo z gore. Slednji so bili najpogostejše zaprašeni, umazani in utrujeni. Po izvrstnem kosilu z obilo zelenjave in sadja smo nadaljevali z vzponom. Čudili smo se, da so tudi nosači jedli, čeprav so bili sredi ramadana, enomesečnega posta, ko lahko jedo le pred sončnim vzhodom in po zahodu sonca. Kasneje so nam pojasnili, da

Pogled z vrha proti Baliju Foto: Tone Golnar

je v posebnih primerih mogoče post prestaviti na drugo obdobje, če to zahtevajo okoliščine. Med potjo smo na drugi strani globoke grape, kakih tristo metrov stran od nas, videli nena- vadno žival, podobno psu ali hijeni, z majhnimi črnimi ušesi. Nihče nam ni znal pojasniti, katera žival bi to lahko bila. V zgornjem delu poti, pod robom kraterja, smo hodili skozi vlažen redek gozd. Oblaki so se razkadili in prvič smo opazili vršni del gore.

Po dveh urah in pol smo prišli na rob na višino 2600 metrov, kjer smo postavili tabor. Od tam se nam je ponujal čudovit pogled na vulkansko jezero. Vršni del Rinjanija pa je s svojim rebrastim pobočjem ob zahajanju sonca spremenjal barvne odtenke. Postavili smo šotore, naš vodnik pa se je lotil priprave večerje. Ogenj je zanetil iz su- hljadi, ki so jo spotoma nabrali v gozdu. Kamin so naredili kar iz kamnov. Tista večerja je bila res okusna.

Naporno in vroče do vrha

Zgodaj smo odšli spat, saj nas je čakalo prebujanje ob dveh ponoči. Z vzponom je namreč potrebno začeti čim bolj zgodaj, da si na vrhu že ob sončnem vzhodu in se izognete nezno- snu vročemu soncu, ki čez dan neusmiljeno pripeka. Zjutraj ni bilo preveč mrzlo

in tudi veter, ki je pihal ponoči, se je že podel. Po lahkotnem zajtrku smo se odpravili v soju čelnih svetilk. Sprva po bolj ravnem grebenu, nato pa po prašni in gruščnati razbiti poti vzdolž reber proti vršnemu grebenu. Do grebena smo potrebovali eno uro, nato se je pot malo položila. Postajalo je vedno bolj mrzlo.

Sonce je začelo vzhajati malo pred vrhom. Tam pa je pot postala najbolj zoprna. Strmo melišče z drobnimi okroglimi kamenčki je zahtevalo veliko napora. Zadnjih sto metrov smo se le nekako prebili pod vršne skale, potem pa še nekaj korakov in naš trud je bil po- plačan. Pred nami se je odpiral čudovit razgled na vulkansko jezero, na sose- dnji Bali in mogočni vulkan Gunung Agung, na drugi strani pa na otok Komodo. Ta dan se je na vrh povzpelo kakih trideset obiskovalcev in približno tako je vsak dan. Še enkrat toliko pa jih je ostalo v taboru, saj njihov aranžma ni vključeval vzpona na vrh ali pa se niso počutili sposobni za to podvig.

Sestop je bil veliko zanimivejši in udobnejši, saj smo šele tedaj lahko

vroče je postajalo. Vedno pogostejše smo iskali senco pod krošnjami dreves.

Med sestopom smo ves čas opazovali dim, ki se je dvigoval po sosednjem grebenu, kmalu pa smo zagledali tudi ogenj, ki je požiral suhe trave. Vodnik nam je povedal, da je na tem območju veliko požarov, ki jih zanetijo domačini, ko kurijo dračje. Veter odnaša iskre do trav, ki se zlahka vnamejo. Škoda je velika, saj velikokrat zgorejo tudi obsežna območja gozda.

Kmalu smo prišli do prostora, kjer nas je čakalo kosilo. Toda zaradi množice čakajočih turistov smo se raje odločili, da bomo nadaljevali še naprej proti

INFORMACIJE

Cena dvodnevne aranžmaja za vzpon na vrh: 100 EUR na osebo. Letalski prevoz Bali–Lombok: 40 EUR in letališke pristojbine (4 EUR). Ladijski prevoz s hitrim čolnom Bali–Lombok (prevoz traja dobro uro): 30 EUR. Letalski prevoz München–Denpasar (Bali): 1050 EUR. Cena prenočišč: od 5 EUR naprej (35 EUR na dan na osebo v Holiday Inn Resortu Senggigi). Celodnevni prevoz s taksijem po otoku: 40 EUR.

Vršni del Rinjanija Foto: Tone Golnar

opazovali pokrajino. Zaradi drobnih kamenčkov so naši podplati kar drseli po pobočju in mimogrede smo bili na pol poti navzdol. Motil nas je le prah, ki se je dvigoval ob vsakem premiku nog in nas je potem spremljal vse do doline. Ob prihodu v tabor sta nas že čakala sadni zajtrk in obilo tekočine. Pospravi- vili smo šotore in opremo ter se podali v dolino. Ker je bilo nebo ta dan bolj jasno, je tudi sonce močnejše pripekalo. Nižje kot smo se spuščali, bolj nezno- sno

dolini in si kosilo privoščili ob robu gozda. Naš vodnik je ponovno pokazal svoje kuharske spretnosti in v eni uri pripravil odlično pojedino. V gozdu smo med sestopom opazovali redke črne opice. Do vasi smo prišli sredi dneva, dobre štiri ure kasneje pa smo se že namakali v toplem morju.

Za nami je bila lepa planinska izkušnja. Vzpon na goro je bil naporen, še posebej zaradi pičlega časa, ki smo ga imeli na voljo. Ni pa bil tehnično zahteven. Čeprav ture najbrž ne bom ponovil, bi jo naslednjič podaljšal za kak dan ali dva, saj je bil zame to najlepši del potovanja. ●